

**[Rager.]**

Det er maaske nok Arbejderne, der er de første til at bruge Lovene paa en Maade, som ikke er tilsigtet, men det er ikke Arbejderne muligt at gøre det, hvis det ikke sker med delvis Indforstaaelse af Arbejdsgiverne, og derfor bør Arbejdsgiverne ikke gaa Skud forbi, naar vi diskuterer den Maade, hvorpaa disse Love er blevet udnyttet.

Det er sikkert rigtigt, at en Arbejder i Øjeblikket, naar han skal have Stilling i en ny Virksomhed, med Interesse spørger: Er her Arbejdsfordeling? — Og hvis der ikke er Arbejdsfordeling, ja, saa foretrækker han et andet Sted, hvor der er Arbejdsfordeling, hvis han kan finde det, fremfor at gaa i Arbejde paa den Virksomhed, hvor der ikke er Arbejdsfordeling. Det medfører, at Virksomhederne ligesom bliver interesseret i at have Arbejdsfordeling for derigennem at faa de bedste af de Arbejdere, der er. Vi har jo den Ejendommelighed i Øjeblikket, at der er Fag, hvor man ikke kan faa den fornødne faguddannede Arbejdskraft, samtidig med at en Række Virksomheder inden for Faget har Arbejdsfordeling paa Grund af, at de ikke har Elektricitet eller ikke Gas eller ikke Raamaterialer nok; men de holder deres Arbejdere og arbejder maaske 32 Timer ugentlig, medens andre Virksomheder, der har Driftsmidlerne og Materialerne til Raadighed, ikke kan faa den fornødne Arbejderstab til Raadighed. Og dette er selvfølgelig et uheldigt Forhold.

Derfor vil jeg have Lov at sige, at disse Love, som i deres Princip har min fulde Sympati og mit hele Hjerte, disse Love, som jeg haaber man kan komme til at leve under ogsaa i Fremtiden, er hverken Arbejderne eller Arbejdsgiverne endnu modne til at modtage, og det er beklageligt. Det skal være mit Ønske, at naar vi nu forlænger dem til 15. December, vil de kritiske Ord, der er faldet ved Behandlingen her, have sat sig saadanne Spor hos baade den højtærede Minister og andre, der er interesserede i Opretholdelsen af en god Sociallovgivning herhjemme, at de af al Kraft vil virke for en rigtig Opdragelse af de Arbejdere og Arbejdsgivere, som skal leve under disse Love, hvis de skal forlænges ud over den 15. December. Lad os haabe, at det vil være de paagældende Parter muligt at lære noget i den Tid, der nu er givet dem, for det *kan* blive ubehageligt for dem, hvis de ikke er i Stand dertil.

**Svend Nielsen:** Under Krigen er Arbejderne jo blevet virkelig fristet, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre (Søn-

derup) var inde paa, men det er nu ikke med høje Lønninger og med en Arbejdsfordelingsordning, der var af en saadan Karakter, at det var en stor Fordel at komme ind under den. Arbejdsfordelingsordningen var, da den i sin Tid blev gennemført, ikke absolut i Arbejderbevægelsens Favør. Den blev gennemført for at kunne holde flere i Arbejde, men den betød for Medlemmerne af Organisationerne og de Arbejdere, der faldt ind under Loven, en vis Forringelse af den ugentlige Indtægt, og da alle Lønmodtagere i den Periode maatte betale en Del i Lønkat, vil det være forkert at stille det op, som om Omkostningerne ved Lovens Gennemførelse blev afholdt udelukkende af andre Kræfter, og den udelukkende var til Fordel for Arbejderbevægelsen. Efter min Opfattelse var det, der skete i Foraaret, absolut glædeligt, fordi man fra Administrationens Side erkendte Nødvendigheden af, at saavel Understøttelserne som Arbejdsfordelingsydelseerne maatte sættes noget op paa Grund af Forholdene og vel ogsaa paa Grund af, at en hel Del af de Kredse, der her var Tale om, i en Periode havde gaaet med Indtægter, der laa under Lavmaalet af, hvad man kunde ernære sig for under Dyrtiden. Derfor forekommer det mig, at det er noget forkert at stille det op paa en saadan Façon, som et Par af de ærede Talere her har gjort: at man i Virkeligheden, fordi man har gennemført saadanne Foranstaltninger, afholder en hel Del Folk fra at tage det Arbejde, de kan faa. Man har aldrig fra Arbejderbevægelsens Side anlagt det Synspunkt, at det, der var Hovedspørgsmaalet, var at faa mest mulig Understøttelse; man har altid anlagt det Hovedsynspunkt, at det, det drejede sig om, var at skaffe Beskæftigelse, men naar man i visse Perioder ikke har kunnet skaffe Beskæftigelse til Folk — og det har man bevisligt ikke kunnet —, er det jo ret og rimeligt, at de Arbejdere, som det gaar ud over, ogsaa faar saa meget i Løn, at de kan ernære sig ordentligt.

Rent principielt mener jeg, man burde stille sig paa det Standpunkt at sige: kan man ikke skaffe fuld Beskæftigelse til overenskomstsmæssige Arbejdsvilkaar, saa maa man yde fuld Erstatning, for det er urimeligt, at nogen skal lide under, at Samfundet ikke kan skabe Arbejde til de Folk, der gerne vil arbejde. Jeg har ikke den Opfattelse, som den ærede konservative Ordfører har givet Udtryk for her, at paa Grund af den Forbedring, som denne Ordning gennemgik i Foraaret, er Appetitten vokset.

Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale,